

עמ"ת 1911/10 - רמי שרביט נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחויז בבאר שבע

עמ"ת 20-10-1911 שרביט(עוצר) נ' מדינת ישראל

בפני כבוד השופט אהרון משלו
העורר רמי שרביט (עוצר)
המשיבה מדינת ישראל

החלטה

א. החלטת בית משפט קמא

בפני עורך נגד ההחלטה בית משפט קמא (כב' השופט הבכיר רבeka שורץ) מיום 20.8.16, שהורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים. זאת, לאחר שהוגש נגדו כתב אישום, אשר מייחס לו את העבירות הבאות: נהיגה בזמן פסילה בנגד לסעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] התשכ"א - 1961; נהיגה ללא רישיון נהיגה מחמת פקיעה בת שנים בנגד לסעיף 10 (א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] התשכ"א - 1961; זיווף/שימוש ברישוי נהיגה מזויף בנגד לסעיף 62 (9) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] התשכ"א - 1961 וכן נהיגה ללא פוליסת ביטוח בנגד לסעיף 2 (א) לפקודת ביטוח רכב מנوع.

בית משפט קמא סקר תחיליה את הראיות, וקבע כי יש ראיותلقאה נגד העורר. לאחר מכן, סקר בית המשפט בהרחבת את עברו המכובד של העורר, אשר זו לו הפעם השביעית שהוא נוהג בזמן פסילה וזה לו הפעם ה-14 שהוא ללא רישיון נהיגה בתוקף. בית המשפט הוסיף כי גם עונש המאסר המותנה, שקיים נגד העורר לא הרתיע אותו מלחזר ולאחז באהגה, על אף האיסור שהוטל עליו, וגם עונשי מאסר שריצה בעבר לא הרתיעו אותו מלהשוב לסרו פעמיחר פעם, ולהזoor ולנהוג בזמן פסילה, בלי רישיון נהיגה בתוקף, ואף בלי ביטוח.

מכאן מסקנתה של השופט הנכבד קמא כי עסוקין באדם שאינו ירא דין והתנהגותו פורצת גבולות, ככל שהוא נוגעת להאהגה ברכב, ולכן רמת המסתכנות שלו בעניין זה גבוהה מאוד. לדבריה, קביעת חלופת מעצר מותנית באפשרות של בית המשפט ליתן אמון במשיב, אולם בעניינו של העורר לא ניתן ליתן בו אמון, ולכן מדובר במקרה חריג שבו יש להורות על מעצר עד תום ההליכים, אף שמדובר בעבירות תעבורה, שבahn הכללי בית המשפט אינו מורה על מעצר.

ב. טענות הצדדים

על ההחלטה זו הוגש עורך זה, כאשר לטענת ב"כ העורר, טעה בית משפט קמא בכך שנמנע מלבקש תסquit מעצר טרם ההחלטה, ובכך שנמנע מלבחן חלופות מעצר כתחליף בדין. ב"כ העורר טען עד כי העורר עבר מבחני רישיון ולכן טעה בית המשפט כאשר כי העורר אינו כשיר נהיגה, וכן טעה בית המשפט בכך שלא ניתן משקל לכך שעבירה התעבורה האחרונה בוצעה ע"י העורר לפני כ-4.5 שנים.

מנגד, טענה ב"כ המשיבה כי עברו המכבייד מאד של העורר, אשר כולל 55 הרשעות קודמות בעבירות תעבורה, ואשר זו לו הפעם ה-14 שהוא נתפס נהוג ללא רישיון נהיגה, מלבדת על מסוכנו נהיגה, ולכן צדקה השופטת קמא כאשר קבעה כי לא ניתן לתת מענה למסוכנות זו בחלוות מעוצר, ואין עילה להתערב בהחלטתה.

ג. דין והכרעה

אצין כבר בפתח הדברים כי אין ממש בעבר. באשר לראיות, העורר הודה באמरתו מיום 10.8.2010 בשעה 11:56 כי הוא זה שנרג ברכב, וכיימת תעוזת עובד ציבור מאותו מועד, מmag'ג הנרגים של רשות הרישוי במשרד התחבורה, כי לעורר היה רישיון נהיגה בתוקף עד יומ 18.10.2004, ועליה ממנו כי ממועד זה אין לעורר רישיון נהיגה. במילים אחרות, העורר נהג ברכב, כאשר תוקף רישיון הנהיגה שלו פקע לפני 16 שנים בקירוב. אין גם חולק כי העורר נהג בזמן פסילה, כפי שפורסם בחלק הכללי של כתוב האישום,DOI בראיות באלה כדי להוות ראיות לכאורה, אם לא לעולה מכך, לעבירות שייחסו לעורר בכתב האישום.

ובאשר לעילת המעוצר, החומרה היתירה של העבירות שמיוחסות לעורר, ביחד עם עברו הפלילי המכבייד מאד, יש בהם כדי ללמד על מסוכנות חריגה ויצאת דופן. עסקין בעברין רצידיביסט, שוחרר לסورو פעם אחר פעם, אשר הרחיב עוד בನפשו לנרג ברכב כאשר תוקף רישיון הנהיגה שלו פקע לפני כ-16 שנים, באותו בזמן פסילה, וחמור מכך כאשר עונש של מאסר מוותנה בר הפעלה תלוי ועומד כנגדו, ואינו מרתייע אותו מלבעצ' שוב את אותן עבירות חמורות, שעלייהן נתן את הדין בעבר.

אפרט מעט את הדברים. הר"פ התעבורתי של העורר כולל 55 הרשעות קודמות, אשר הראשונה שבנה ביום 6.11.94 והאחרונה ביום 2.12.18, והפרופיל התעבורתי שלו כולל 65 עבירות שבנה במהלך השנים, כולל 5 עבירות של נהיגה בזמן פסילה, 7 עבירות של מהירות מופרזת וכן עבירות רבות נוספות.

בגזר הדין האחרון, שניתן כאמור ביום 2.12.18, בתיק פ"ל 6155-06-16, לאחר שהעורר הורשע בעבירות של נהיגה בזמן פסילה בניגוד לסעיף 67 לפקודת התעבורה, נהיגה ללא רישיון נהיגה תקופה של 12 חודשים בניגוד לסעיף 10 (א) לפקודת התעבורה, וכן נהיגה ללא ביטוח תקף בניגוד לסעיף 2 (א) לפקודת רכב מנועי, גזר עליו בית משפט קמא בין היתר 7 חודשים מאסר לריצוי בפועל, הפעלה במצבבר של מאסר מוותנה בן 10 חודשים, כאשר מתוקפת המאסר הכוללת בן 17 חודשים נוכו תקופות שונות, כפי שקבע בית משפט קמא. כמו כן, הוטלו על העורר 7 חודשים מאסר מוותנים במשך 3 שנים, ובנוסף לכל אלה, הורה בית המשפט על פסילת רישיון הנהיגה של העורר לתקופה של 10 שנים שתחלת ביום 25.11.16.

העורר ערער גם על הרשעתו וגם על חומרת העונש, ולאחר מכן חזר בו מהערעור על עצם ההרשעה, ובית משפט זה בעפ"ת 17333-01-19, קיבל את העורעור על חומרת העונש והקל במידה ניכרת על העורר, בכך שהפחיתה את תקופת המאסר הכלולת מ-17 חודשים ל-13 חודשים מאסר, שהם נוכו התקופות שעלייהן הורה בית משפט קמא. כמו כן, קיצר בית המשפט באופן משמעותי יותר את תקופת הפסילה של העורר, והעמידה על 30 חודשים פסילה בלבד, במקום 10 שנות פסילה שקבע בית משפט קמא.

כ"כ נשיאה צלקובניק ציין בפסק הדין שניתן ביום 24.3.19, כי התרשם ממתשייר שירות המבחן כי העורר מגלה מאז ביצוע העבירות הפנמה ואף קיבלת אחראיות; מקדים זמנו למשחתו ולשייקום העסק שלו, ונראה כי הבין שהדרן שבה הלך עד אז לא תסייע לו. בפסק הדין שלעורעור ניתן משקל גם לsicco השיקום והנסיבות האישיות האחרות של

העורר, ולמעשה ניתנה לעורר הזדמנות לשנות מדרכו הרעה, ולפתח דף חדש בחיו, נקי מהעבירות שהעיבו עד כה על חיו.

אולם, למרבה הצער והאכזבה, העורר לא השכיל לנצל את ההזדמנות שניתנה לו, לא למד את הלקח מהעונשים שנגזרו עליו, וgilah בהתנהגו Ci גם 7 חודשים מאסר מותניים,ains מرتיעים אותו מלבצע שוב את אותן עבירות שעליהן נתן את הדין השנה ומזכה קודם לכך. בנסיבות הללו, צדקתה השופטת קמא כאשר קבעה בהחלטתה כי רמת המსוכנות של העורר גבוהה מאוד, וכאשר צינה כי "כאשר אדם נהוג פעמי אחר פעמי כשהוא בלתי כשיר לנהייה או כשהוא פסול מלהוג, הרי שהוא מסוכן לציבור, מזלול בחוקי התעבורה והחלטות שיפוטיות ומזלול בביטחון המשמשים בדרכו".

לא לモתר לציין בהקשר זה כי גם בית המשפט העליון עמד לא אחת על החומרה היתירה של העבירות שמיוחסות לעורר בכתב האישום. כך למשל נאמר ברע"פ 6115/06 **מדינת ישראל נ' אבו-לבן** (פורסם בנובו, 8.5.07): "נדמה כי אין צורך להרחיב אודות החומרה הכרוכה בנהייה בזמן פסילה. ביצוע מעשה כזה מסכן הנגה, שכבר הוכח בעבר כי חוקי התעבורה אינם נור לרגליו, את שלום הציבור - נהגים והוליכו רגל אחד; הוא מבטא זלזול בצדדים של בית-המשפט; הוא מוכיח, כי לא ניתן להרחיק אותו נהג המכביש כל עוד הדבר תלוי ברצונו הטוב...", והדברים הללו נכונים שבעתים בעניינו של העורר שלפנינו, לא רק בשל עבורי המכבייד, אלא גם בשל העובדה שהעורר שב לסרו כאשר מאסר על תנאי משמעותי תלו ועומד כנגדו, ומתברר כי לא היה די בו כדי להרטיעו.

אכן, תנאי מקדמי לבחינת חלופת מעצר הוא מתן אמון בנאשם כי יקפיד למלא אחר כל המגבילות שモוטלות עליו במסגרת אותה חלופה. העורר שלפנינו מעד באמון שניית בו בבית משפט זה אשר הקל במידה ניכרת בעונשו בעבר הקרוב, מתוך צפיה כי ישנה מדרכו הרעה, והוכיח בהתנהגו הנלווה עד כה, כי לא ניתן לתת בו את האמון הנדרש כדי לאפשר את שחרורו לחילופת מעצר.

בנסיבות אלה, אני סבור כי צדקתה השופטת קמא, כאשר קבעה כי לא ניתן לתת אמון בעורר, אף מבלתי שנדרשה לסתור מעצר של שירות המבחן, ולא מצאת כי נפל פגם בהחלטתה, אשר יכול להצדיק את התערבותו של בית משפט זה.

נוכח האמור, אני דוחה את העrr.

בשולוי הדברים אצין כי אין בהחלטה זו כדי לשלול את האפשרות של מעצר בפיקוח אלקטרוני, ואף שהעורר שלל אפשרות זו בעת הדיון בבית משפט קמא, אין מניעה כי ישקול שוב את עמדתו, ובאפשרותו להגיש בקשה מתאימה, ככל שימצא לנכון לעשות זאת.

ניתנה היום, כ"א תשרי תשפ"א, 09 אוקטובר 2020, בהעדך
הצדדים.